

Клайв Баркър - „Кървави книги“, том 4

Всеки път, когато Чарли Джордж се събудеше посред нощ, ръцете му застиваха неподвижно. Той можеше да избута част от завивките в половината на Елън, защото му е станало горещо. Или да отиде в просъница до кухнята, за да си налее чаша студен ябълков сок, после да се върне в леглото, да се сгуши до спящата на една страна Елън и да задреме отново. Независимо от случая, ръцете изчакваха Чарли да затвори отново очи и дишането му да стане равномерно като тиктакането на часовник. И подновяваха тайния си живот едва когато бяха сигурни, че е заспал дълбоко.

* * *

В продължение на месеци Чарли се будеше с неприятна болка в китките и дланите.

– Иди на лекар – казваше му Елън, коравосърдечна както винаги. – Защо не отидеш да те прегледа лекар?

Той мразеше лекарите, ето защо. Кой здравомислещ човек би се доверил на някой, избрал за професия да се мотае около болни хора?

– Навярно работя твърде много – казваше Чарли.

– Може и така да е – промърморваше Елън.

И това действително бе най-вероятното обяснение. Той работеше като опаковчик и ръцете му не спираха през целия ден. Уморяваха се. Нямахше нищо нередно в това.

– Спри да се тормозиш, Чарли – каза той на отражението си една сутрин, докато пошляпваше бузите си, за да им придаде малко руменина, – ръцете ти са съвсем наред. И така, нощ след нощ се повтаряше едно и също:

Семейство Джордж спят един до друг в съпружеското легло. Той – по гръб, като тихо похърква, тя – свита на кълбо от лявата му страна. Главата на Чарли е подпряна на две дебели възглавници. Устата му е леко отворена и очите му следят поредното въображаемо приключение под осеяните с венички клепахи. Може би тази вечер е пожарникар, който се втурва храбро в обхванат от пламъци бордей. Сънува дълбоко – понякога се мръщи, понякога се усмихва доволно.

После под чаршафа нещо се размърдва. Бавно, сякаш предпазливо, ръцете на Чарли се измъкват от топлината на постелята и се показват отгоре. Когато се срещат върху издутия корем, показалците им си кимат като ноктести глави. Поздравяват се и се потупват сърдечно като стари бойни другари. В съня си Чарли простенва – бордеят се е срутил върху него. Ръцете незабавно заемат хоризонтално положение, преструвайки се на невинни. След известно време, когато равномерният ритъм на дишането му се е възобновил, те подхващат сериозен спор.

Някой случаен наблюдател, озовал се край леглото на семейство Джордж, би решил, че Чарли страда от психично разстройство заради начина, по който китките му се извиват и подскочат, като ту се гаят, ту сякаш се борят. Но колкото и спазматични да са движенията, които се извършват, в тях, изглежда, има някаква закономерност, някакъв порядък. Затова човек би допуснал, че спящият мъж е глухоням и говори насън. Само че ръцете използват непознат жестомимичен език и не се опитват да общуват с друг, а разговарят помежду си. Това е тайна среща, която се провежда само между китките на Чарли. Те ще останат върху корема му цяла нощ, за да заговорничат срещу властта на тялото.

* * *

Чарли не беше в пълно неведение за бунта, който назряваше в китките му. Измъчваше го неясно подозрение, че нещо в живота му не е съвсем наред. Все по-често имаше чувството, че е изключен от ставащото около него, че е по-скоро наблюдател, отколкото участник в ежедневните си дейности. Да вземем например интимния му живот.

Той не беше голям любовник, но и никога не бе смятал, че има от какво да се срамува. Елън изглеждаше доволна от ласките му. Напоследък обаче Чарли се чувстваше някак дистанциран от любовния акт. Ръцете му обхождаха тялото на жена му, като докосваха нещо най-интимните места, а той наблюдаваше действията им от разстояние, без да може да се наслади на усещането за топлина и влажност. Не че пръстите му бяха станали по-сковани. Тъкмо обратното. Напоследък Елън бе започнала да ги целува, за да му покаже задоволството си от техните умения. Но похвалите ѝ изобщо не го успокояваха. Караха го да се чувства още по-зле, защото ръцете му ѝ доставяха такова удоволствие, пък той не усещаше нищо.

Появиха се и други признаци за психическа нестабилност – дребни, но дразнещи. Чарли откри, че пръстите му барабанят победни маршове по кутиите, които лепеше във фабриката, а ръцете му чупят моливи – трошат ги на малки парчета и ръсят трески и графит по пода на пакетажното помещение, а той дори не осъзнава какво прави.

Но най-голямо смущение изпита, когато разбра, че се ръкува с напълно непознати. Случи се на три пъти: веднъж на една автобусна спирка и два пъти в асансьора на фабриката. Навярно се вкопчваше в хората, защото търсеше подсъзнателно опора в един променящ се свят. Независимо от причината положението бе ужасно неловко, особено когато Чарли откри, че е сграбчил ръката на собствения си бригадир. И стана още по-неловко, щом ръката на бригадира стисна на свой ред неговата – и двамата мъже се втрениха в ръцете си като собственици на кучета, които гледат как непослушните им домашни любимци се сношават в краищата на поводите си.

Чарли започна все по-често да се вглежда в дланите си, като търсеше косми по тях. Майка му го беше предупредила навремето, че това е първият признак на лудостта. Не наличието на косми, а търсенето на такива.

* * *

Настъпи време да се бърза. Ръцете продължаваха да спорят нощем върху корема му, но вече бяха наясно, че психическото състояние на Чарли е достигнало критична точка. Беше въпрос на дни препускащото му въображение да открие истината.

Какво да правят? Да рискуват едно по-ранно отделяне с всички възможни последствия или да оставят нестабилността на Чарли да следва непредсказуемия си курс? По пътя към лудостта той би могъл да разкрие техния заговор. Споровете ставаха по-разгорещени. Лявата китка, както винаги, беше предпазлива:

– Ами ако грешим – казваше рязко тя – и без тялото няма живот?

– Тогава никога няма да разберем, че сме сгрешили – отвръщаше Дясната.

Лявата се замисляше за миг над проблема, после питаше:

– А как ще го направим, когато настъпи моментът? – Това беше неприятен въпрос и Лявата знаеше, че той безпокои водача повече от всеки друг. – Как? – настояваше тя и повтаряше: – Как? Как?

– Ще намерим начин – отговаряше Дясната. – Важното е разрезът да е чист.

– А ако се съпротивлява?

– Човек се съпротивлява с ръцете си, а ръцете му ще въстанат срещу него.

– И коя от нас ще го направи?

– Той си служи по-добре с мен – отвръщаше Дясната, – така че аз ще използвам оръжието. Ти ще си тръгнеш.

Лявата притихваше. През целия си живот не се бяха разделяли нито веднъж. Мисълта да си тръгне изобщо не ѝ беше приятна.

– После ще се върнеш за мен – казваше Дясната.

– Ще го направя.

– *Дължна си.* Аз съм Месията. Без мен нищо няма да се получи. Трябва да събереш армия и след това да дойдеш да ме освободиш.

– Ако е необходимо, ще отида до края на света.

– Не бъди сантиментална.

След това се прегръщаха като братя след дълга раздяла и се кълняха във вечна вяроност. Ах, тези нощи, изпълнени с трескавата еуфория на подготвяния бунт. Дори през деня, когато си бяха обещали да стоят далеч една от друга, понякога се озоваваха заедно в момент на бездействие и се потупваха взаимно с думите:

– Скоро, скоро.

Или:

– Ще се видим пак тази вечер; среща върху корема му.

Или:

– *Какво ли ще бъде, когато светът стане наш?*

* * *

Чарли знаеше, че е близо до нервен срив. От време на време поглеждаше неволно ръцете си и виждаше как показалците им са вирнати във въздуха като глави на дълговрати зверове, които оглеждат хоризонта. В параноята си той си даде сметка, че се заглежда и в ръцете на други хора. Беше обсебен от езика им – език, който не отговаряше на поведението на техните притежатели. Съблазнителните ръце на непорочната секретарка. Маниакалните ръце на убиец, който твърди по телевизията, че е невинен. Ръце, които издават собствениците си с всеки жест, опровергават гнева им с извинение и любовта – с ярост. Струваше му се, че тези признаци на бунт се виждат навсякъде. Накрая разбра, че трябва да поговори с някого, преди да е изгубил напълно разсъдъка си.

Избра Ралф Фрай от счетоводството – сериозен, скромен човек, на когото имаше доверие. Ралф се отнесе с разбиране.

– Преживях същите неща, когато Ивон ме напусна – каза той. – Ужасни нервни пристъпи.

– И как се справи с тях?

– Отидох на психиатър. Името му е Джудуайн.

Трябва да се подложиш на терапия. Ще станеш друг човек.

Чарли претегли наум идеята.

– Защо не? – каза той след известен размисъл. – Скъпо ли взема?

– Да, но е добър. Избави ме от нервните пристъпи за нула време. Преди да отида при него, си внушавах, че имам проблеми в леглото също като теб. А виж ме сега. – Фрай направи широк жест. – Изпитвам толкова потиснати страсти, че не знам откъде да започна. – Той се ухили глупаво. – Но съм щастлив като риба във вода. Никога не съм бил по-щастлив. Така че пробвай с него. Той ще ти каже какво те възбужда.

– Проблемът не е в секса – възрази Чарли.

– Повярвай ми – каза Фрай с многозначителна усмивка. – Проблемът винаги е в секса.